

Защото змеятъ изжсаль всичкитъ радости отъ душитъ на хората. Стъпкаль надеждитъ имъ. Събраль пѣснитъ и кавалитъ. Изписаль на всѣко чело по една дълбока бръчка и смъкналь всичкитъ бѣли забрад-ки отъ главитъ на майкитъ, невѣститъ и момитъ.

И въ всѣка добруджанска къща спустналь по една черна мжка, а всички очи препълниль съ сълзи. . .

Затова мама не се смѣе никога, затова тате върви прегърбень, затова само камбаната пѣе въ нашето малко село. .

Азъ слушамъ мама, гледамъ сълзитъ, които капятъ отъ очитъ ѝ и си казвамъ:

— Когато порастна, ще взема тежкия кривакъ на тате и ще тръг-на да търся черния змей.

И когато намѣря пещерата, въ която е скриль изжсанитъ радо-сти отъ душитъ на хората, пѣснитъ, кавалитъ и бѣлитъ забрадки — ще замахна съ кривака и ще го убия.

И въ родната земя ще съмне. И пакъ ще огрѣятъ звездитъ по Добруджанското поле. Ще запѣе тамъ за радостъ чучулигата, а нивитъ ще се разлюлѣятъ, като златни люлки и ще люлѣятъ надеждитъ на цѣль народъ! . . .

4.

Сънувахъ чуденъ сънь.

Натежала е въ тежкъ плодъ ябълката на двора. А срѣдъ ябъл-ката кацнало златно птиче и запѣло. Слушамъ пѣсенъта му и отварямъ очи. Ужъ е нощъ, а земята огрѣла въ свѣтлина. Съмнало се е посрѣдъ нощъ и златното птиче пѣе чудна пѣсенъ. Пѣсенъта му се носи надъ земята и пада, като сребърень дъждъ по цвѣтята. Чуватъ тази пѣсенъ камбанитъ на църквата и сами запѣватъ. Събуждатъ се птицитъ по гнѣздата си и изпълватъ съ глъчка нощъта.

— Мамо, мамо, стани! Чуешъ ли какви пѣсни плискатъ надъ зе-мята? Виждашъ ли златното птиче на ябълката?